

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobkyně: **A. a. s., IČO X**
sídlem K U. 170, X P. – Š.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 24. 6. 2020, č. j. X, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 83a odst. 2 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“).
2. Žalobkyně se přestupku dopustila tím, že dne 11. 7. 2019 v 8.25 h na ulici Týnecká v Olomouci u domu č. p. 17 ve směru jízdy od ulice Keplerova k ulici Přerovská jako provozovatelka silničního motorového vozidla Škoda Octavia, RZ X, **provozovala vozidlo**, Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

jehož technická způsobilost nebyla ověřena způsobem stanoveným tímto zákonem, neboť od provedení poslední takové technické prohlídky uplynula dne 18. 7. 2018 lhůta stanovená v § 40 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel. Žalobkyně tímto jednáním porušila § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel. Magistrát uložil žalobkyni za přestupek pokutu 6 000 Kč.

3. Žalovaný rozhodnutí magistrátu o přestupku změnil tak, že upravil formulaci výroku a doplnil ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel, jak je uvedeno výše v bodě 2.
4. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že vozidlo prodala a podala žádost o změnu vlastníka v registru vozidel, což doložila ve správním řízení. Kupující neposkytl žalobkyni součinnost a k zápisu nového provozovatele nedošlo. Žalobkyně nesouhlasila s právním názorem žalovaného, že měla podat žalobu na určení vlastnictví, protože vlastnictví není sporné. Žalobkyně podáním žádosti „o přepis“ splnila všechny zákonné povinnosti, naplnila důvod pro liberaci a odpovědnosti za přestupek je zproštěna. Správní orgán měl po obdržení žádosti „o přepis“ konat a případně využít donucovacích prostředků (zahájit řízení s kupujícím o přestupku). Žalobkyně měla za to, že vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možné požadovat, aby přestupku zabránila a prokázala to, jak definuje liberační důvod zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZOP“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí po žalobkyni žádal, aby zabránila provozu předmětného vozidla na pozemních komunikacích. Žalobkyně však nemůže zasahovat do cizích vlastnických práv, zaručených Ústavou a nemá vliv na chování nového vlastníka vozidla. Žalobkyně nesouhlasila s pojetím provozovatele, které je založeno na evidenčním principu. Skutečným provozovatelem vozidla byl jeho nový vlastník. Žalobkyně poukázala na to, že zákonodárce při právní úpravě přestupku provozovatele vycházel i z holandské právní úpravy a stížnosti u Evropského soudu pro lidská práva č. 66273/01 Falk v. Nizozemí
5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí dodal, že každý provozovatel si má patřičným způsobem zajistit zápis změn v registru vozidel již v uzavírané kupní smlouvě. To žalobkyně učinila, avšak závazky kupujícího ze smlouvy zřejmě nevymáhala. Žalobkyně naplnila všechny znaky daného přestupku, včetně materiálního, šlo o běžný případ. Žalobkyně objektivně nevyvinula maximální možné úsilí, aby přestupku zabránila, a nemůže se zprostit odpovědnosti odkazem na smluvní ujednání.
6. **Žalobkyně v replice** doplnila, že požadavek žalovaného na provedení technické prohlídky není možný bez součinnosti kupujícího. Zabránit novému vlastníku v provozu vozidla není v moci žalobkyně. Náhrada škody novým vlastníkem (zmíněná žalovaným) s věcí nesouvisí. Žalobkyně odkázala na přiložené vyjádření ke kasační stížnosti ve věci sp. zn. 4 As 245/2020, vedené u Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Podle vyjádření zúžení liberačních důvodů je rozšířením správně-trestní odpovědnosti. Zákon nestanoví, že liberačním důvodem je pouze úspěšná (vyřízená) žádost.
7. **Krajský soud** v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), **v mezích žalobních bodů** a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

8. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku** zdůraznil evidenční pojetí pojmu „provozovatel vozidla“. Žalobkyně nepodala žádost o přepis vozidla podle § 8 zákona o podmínkách provozu ani žalobu na určení vlastnictví k vozidlu. Policie ČR zjistila při silniční kontrole dne 11. 7. 2019, že vozidlo nemá platnou technickou kontrolu.
9. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** poukázal na sdělení Magistrátu hl. města Prahy, že žádost žalobkyně o přepis vozidla nesplňovala zákonné náležitosti, protože žalobkyně k ní nepřiložila protokol o evidenční kontrole ani zelenou kartu, které si správní orgány bez součinnosti vlastníka obstarat nemohou. Správní orgány o žádosti nevedou řízení, pouze požadované údaje zapíší, a to na základě úplné žádosti. Žalobkyně nepožádala o vyrozumění o výsledku podané žádosti podle § 155 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobkyně nevynaložila veškeré úsilí, aby přestupku zabránila, protože neprovedla technickou prohlídku vozidla, příp. nezabránila v jeho provozu. Žalovaný postoupil příslušnému orgánu návrh žalobkyně na zahájení řízení o přestupku kupujícího, který neposkytl součinnost, resp. nepožádal o přepis vozidla.
10. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
11. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně podala žádost o změnu v registru silničních vozidel a že tato žádost nesplňovala zákonné náležitosti.
12. Podle § 83a odst. 2 písm. d) zákona o podmínkách provozu vozidel „právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že **jako provozovatel** silničního vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. e) **provozuje** na pozemních komunikacích silniční **vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena** způsobem uvedeným v § 38 odst. 1 písm. e)“.
13. Podle § 38 odst. 1 písm. e) téhož zákona „provozovatel silničního vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena pravidelnou technickou prohlídkou provedenou v členském státě, technickou prohlídkou provedenou pro účely zápisu silničního vozidla do registru silničních vozidel nebo technickou prohlídkou jednotlivě dovezeného silničního vozidla nebo u něhož od provedení poslední takové technické prohlídky uplynula lhůta podle § 40; to neplatí, jde-li o silniční vozidlo, u něhož dosud neuplynula lhůta k provedení první pravidelné technické prohlídky“.
14. Skutkovou podstatou předmětného přestupku není ověření, jestli vozidlo není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, ale že provozovatel vozidla způsobilost neprokáže, a to předložením platného osvědčení o technické způsobilosti vydaného stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly. Hypotézy § 83a odst. 1 písm. d) a § 38 odst. 1 písm. e) zákona o podmínkách provozu vozidel byly naplněny.
15. Žalobkyně spatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, že správní orgány nerespektovaly liberační důvod. Ten měl spočívat v tom, že žalobkyně podala žádost o změnu v registru silničních vozidel. Podstata sporu tkví v otázce, jestli žalobkyně podala žádost v souladu s § 8 zákona o podmínkách provozu vozidel. Podle soudu žalobkyně takovou žádost nepodala.
16. Žalobkyně podala žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele předmětného silničního vozidla 22. 8. 2016.
17. Podle tehdy (k 22. 8. 2016, tj. v den podání žádosti) účinného § 8 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel „žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.“

obsahuje vedle obecných náležitostí podání údaje o novém vlastníkovi a provozovateli silničního vozidla podle § 4 odst. 2 písm. a); je-li provozovatel totožný s novým vlastníkem silničního vozidla, údaje o provozovateli se v žádosti neuvádí. Žádost podle odstavce 1 písm. a) podaná v listinné podobě musí být opatřena úředně ověřenými podpisy žadatelů; to neplatí, pokud obecní úřad obce s rozšířenou působností při podání žádosti ověří totožnost žadatele nebo je žadatel zastoupen na základě plné moci.“

18. Podle § 8 odst. 4 písm. a) téhož zákona „k žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla se přiloží v případě převodu vlastnického práva 1. technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla, 2. **protokol o evidenční kontrole silničního vozidla**, který není starší než 30 dní, a 3. **zelená karta** vydaná podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, není-li silniční vozidlo vyřazené z provozu.
19. Žalobkyně nepodala žádost podle citovaného § 8, zejména jeho odstavce 4, protože podle sdělení Magistrátu hlavního města Prahy, které je součástí správního spisu magistrátu, nepodala společnou žádost ani nepřiložila zákonem stanovené přílohy. Magistrát ve sdělení doplnil, že se řídil závěry rozsudku NSS ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 As 281/2015-57, a zápis požadovaných změn neprovedl z důvodu nedoložení nesplnění zákonných předpokladů. Soud dodává, že v citovaném rozsudku NSS zdůraznil, že zápis změny vlastníka či provozovatele je faktický úkon a nejde o správní řízení, jak se mylně domnívala žalobkyně, když v žalobě uváděla, že správní orgán měl zahájit správní řízení s novým vlastníkem a faktickým provozovatelem vozidla.
20. Žalobkyně ve správním řízení ani v žalobě netvrdila, že by podala úplnou žádost, včetně zákonem požadovaných příloh, zejména protokol o evidenční kontrole. Žalobkyně v žalobě pouze uvedla, že ho doložit nemohla, protože neměla vozidlo po prodeji k dispozici. Tím považovala za splněné podmínky pro svoje vyvinění a zánik odpovědnosti za projednávání přestupků.
21. Podle § 21 odst. 1 ZOP „právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila“.
22. Podle soudu však žalobkyně nevyvinula veškeré úsilí, které po ní bylo možné požadovat. Pouze se nedůvodně spoléhala na to, že kupující splní své povinnosti. Podle kupní smlouvy, kterou žalobkyně doložila k odporu a je součástí správního spisu magistrátu, to byla právě žalobkyně, která se v bodě 1.4 smlouvy zavázala požádat o změnu zápisu o vlastníku a provozovateli v registru silničních vozidel, zajistit protokol o evidenční kontrole vozidla a účtovala si za to odměnu. Kupující měl k těmto jednáním poskytnout součinnost (poskytnout technický průkaz, zelenou kartu a plnou moc, pod hrozbou smluvní pokuty, náhrad škod a odstoupení žalobkyně od smlouvy).
23. Žalobkyně neuvedla nic k tomu, proč nepostupovala podle citované smlouvy. Navíc si musela být vědoma možných potíží při nedodržení postupu podle zákona a smlouvy, protože soudu jsou známy další případy přepisu vozidel popsáním způsobem, kdy žalobkyně byla prodávající (např. u zdejšího soudu sp. zn. 72 A 3/2019 a 72 A 22/2019, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 32 A 6/2020, rozsudky Krajského soudu v Brně sp. zn. 34 A 16/2017 a sp. zn. 62 A 163/2016, rozsudek NSS sp. zn. 10 As 311/2018, rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 A 54/2017).
24. Podání neúplné žádosti, které neobsahuje zákonné náležitosti, není podáním (řádné) žádosti. Žalobkyně si toho musela být vědoma, tím spíše, že jde o profesionálku ve svém

oboru a tyto případy se jí často opakují. Žalobkyně nebyla dostatečně obezřetná, opatrná a neučinila vše potřebné, aby přestupku zabránila.

25. Pro úplnost lze dodat, že provozovatele vozidla nevyviní ani uzavření nájemní či jiné smlouvy a smluvní přenesení odpovědnosti za přestupek na jiného (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 32/2018-41 nebo Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 134/2016-38).
26. Z konstantní judikatury správních soudů vyplývá při výkladu pojmu „provozovatel vozidla“ evidenční princip (podle rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45). Tato skutečnost musela být žalobkyni známa přinejmenším z citovaných věcí, kde byla sama účastníkem řízení.
27. Pojem provozovatele vozidla je v § 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, vymezen na základě evidenčního principu. Postavení provozovatele vozidla a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoli s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. Je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41).
28. Podle rozsudku NSS č. j. 9 As 346/2019-28 registr silničních vozidel má kromě evidence skutečných a aktuálních vlastníků silničních vozidel ještě další, stejně důležitý účel, a to zajistit, aby na pozemních komunikacích byla provozována pouze vozidla splňující předepsané technické podmínky a s uzavřeným pojištěním odpovědnosti z jejich provozu. NSS v uvedené věci poznamenal, že si je vědom „patových situací“, které znemožňují zapsat skutečný stav údajů v registru silničních vozidel, avšak je na prodávajících, aby jednali obezřetně a odpovědně tak, aby mohli splnit svoji zákonnou povinnost požádat o zápis změny vlastníka vozidla; požadované doklady mohli bez obtíží obstarat již před převodem vlastnického práva k vozidlu. Podle zdejšího soudu totéž platí pro žalobkyni v nyní posuzovaném případě. S provozem vozidla jsou spojena práva a povinnosti a je třeba určit odpovědné osoby.
29. Odpovědnost za předmětný přestupek je odpovědností objektivní. Žalobkyně tak odpovídala za výsledek. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za přestupky shledal jako legitimní i Ústavní soud, přičemž poukázal i na případ Falk v. Nizozemí, který zmiňovala žalobkyně v žalobě (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018).
30. Pro úplnost soud dodává, že § 8a ZOP, podle kterého bylo možné provést zápis změny vlastníka i bez součinnosti nového či dosavadního vlastníka, nabyl účinnosti až dne 1. 6. 2017, tj. poté, co žalobkyně dne 22. 8. 2016 podala shora citovanou žádost. Žalobkyně neuvedla, ani ze spisů nevyplývá, že by na změnu právní úpravy reagovala a po 1. 6. 2017 svou žádost o změnu v registru vozidel opakovala. Avšak ani § 8a ZOP nezbavil žadatele o zápis změny vlastníka povinnosti doložit tzv. zelenou kartu a protokol o evidenční kontrole vozidla a Ústavní soud dne 9. 11. 2021 návrh na zrušení této povinnosti podle § 8a odst. 2 ZOP zamítl nálezem Pl. ÚS 114/2020, č. 470/2021 Sb.
31. Závěrem soud shrnuje, že žalobkyni liberační důvod nesvědčil, protože nepodala řádnou žádost o zápis změn v registru silničních vozidel obsahující všechny náležitosti podle § 8

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

zákonu o silničním provozu. Toho si jistě byla vědoma, protože soudy ji opakovaně na podání řádné žádosti v jiných věcech upozornily (viz citace v bodě 24). V postupu magistrátu a žalovaného soud neshledal namítané vady, a proto soud shledal napadené rozhodnutí souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem celkové skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

32. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. ledna 2022

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně